

РЕШЕНИЕ

№ 5061

гр. София, 09.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав, в
публично заседание на 29.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **10099** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268 от Данъчно –осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/

Образувано е по жалба от „Милкистар“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Ю. Д. Ч. със седалище и адрес на управление – [населено място], кв. Б., [улица] съдебен адрес – [населено място], [улица], ет.1 – адв. Х. Т. срещу Решение № ПИ-297/05.09.2025 г. на директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалба вх.№ Ж-22-1042/26.08.2025 г. на „Милкистар“ ЕООД срещу Разпореждане № С 250022-137-0004429/07.08.2025 г. за отказ от прекратяване събирането на публични задължения, поради изтекла давност, издадено от А. Д. – публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С., като неоснователна.

В жалбата се твърди, че решението на директора на ТД на НАП С. град и потвърденото с него разпореждане са незаконосъобразни, тъй като жалбоподателят по образуваното срещу него изпълнително производство е получил съобщение за доброволно изпълнение едва на 30.07.2025 г. – седем години след издаването му. Излага аргументи, че всички задължения, посочени в съобщението за доброволно изпълнение са погасени по давност, поради което направеното от него възражение неправилно не е уважено. Неоснователни според жалбоподателя са доводите на ответната страна, че чрез налагане на обезпечителните мерки е спряна давността, тъй като същите имат за цел да обезпечат събирането на публичното вземане, а не да спрат давността и бездействието на публичния изпълнител.

Моли съда да отмени оспореното решение и потвърденото с него разпореждане.

В съдебно заседание, жалбоподателят се представлява от адв. Т., който поддържа жалбата. Представя писмена молба ведно с писмени бележки. Претендира разноски.

Ответникът по касационната жалба - Директорът на ТД на НАП С., представляван от юрисконсулт В., оспорва жалбата в представен по делото писмен отговор. Тази теза застъпва и в откритото съдебно заседание и моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност в случай, че адвокатския хонорар е над предвидения минимум съгласно Наредба № 1/2004г. за възнаграждения за адвокатска работа.

Административен Съд С. - град, III-то отделение, 61 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

В ТД на НАП С. е образувано изпълнително дело № 180493599/2018 г. срещу „Милкистар“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] за събирането на установени и изискуеми публични вземания, за което е издадено съобщение за доброволно изпълнение с изх. №С 180022-048- 0102728/23.03.2018 г., връчено на жалбоподателя по електронен път на 30.07.2025 г. В съобщението за доброволно изпълнение, задълженията на дружеството са описани по размер и периоди, с посочени основания - декларации - образец № 6, подадени от „Милкистар“ ЕООД, с декларираните задължения за универсален пенсионен фонд, държавно обществено осигуряване, здравни осигуровки и данък върху доходите от трудови и приравнените на тях правоотношения, за периоди от м. август 2015 г. до м. януари 2018 г., в общ размер на 5574,46 лв., от които главница в размер на 4 870,24 лв. и лихви в размер на 704,22 лв. към 23.03.2018 г.

На 23.03.2018 г. е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С180022-022-0017554/23.03.2018 г., с което е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкова сметка на жалбоподателя, открита „Първа инвестиционна банка“ АД за сумата от 5574,46 лв.

Издадено е запорно съобщение с изх. № С180022-146-0002963/23.03.2018 г., с което е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкова сметка, находяща се в „Първа инвестиционна банка“ АД, по което е постъпил отговор от банката с изх. №1/3- 28375/28.03.2018 г., с което уведомява НАП за извършено блокиране на сметката на дружеството-жалбоподател, както и че наличният авоар не покрива размера на задължението.

На 12.04.2018 г. е издадено Разпореждане за присъединяване с изх. №0180022-105-0090180/12.04.2018 г., с което по образуваното изпълнително дело са присъединени задължения, произтичащи от подадени декларации - образец № 6 в общ размер на 346.91 лв. към датата на издаване на акта.

С Разпореждане за присъединяване с изх. № С180022-105-0310845/09.10.2018 г. по изпълнително дело №[ЕИК]/2018 г. са присъединени вземания в общ размер на 2746,29 лв. към дата 09.10.2018 г., произтичащи от подадени декларации-образец № 6.

Последователно са издадени следните разпореждания от публичен изпълнител по изпълнителното дело, образувано срещу жалбоподателя Милкистар“ ЕООД:

Разпореждане за присъединяване с изх. № 0180022-105- 0310847/09.10.2018 г., на публични вземания в общ размер на 694,10 лв., произтичащи от подадени декларации - образец № 6;

Разпореждане за присъединяване с изх. № 0180022-105- 0345366/08.11.2018 г. на публични вземания в общ размер на 648,37 лв. по изпълнителното дело, произтичащи от подадени декларации — образец № 6.

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № 0190022-022- 0011820/25.02.2019 г. е наложен запор върху лек автомобил марка L. R.. От Отдел „Пътна полиция“ –СДВР е изпратено уведомление до публичния изпълнител, че по отношение на МПС, собственост на

„Милкистар“ ЕООД е наложен заповест на 06.03.2019 г.

От публичен изпълнител са издадени следните разпореждания за присъединяване на публични вземания, както следва : Разпореждане за присъединяване с изх. № 0190022-105-0045756/25.02.2019 г., на публични вземания в общ размер на 1958,93 лв., произтичащи от подадени декларации - образец № 6; Разпореждане за присъединяване с изх. № 0190022-105-0086164/29.03.2019 г., на публични вземания в общ размер на 1328,33 лв., произтичащи от подадени декларации - образец № 6; Разпореждане за присъединяване с изх. № 0190022-105-0164819/30.05.2019 г., на публични вземания в общ размер на 669,42 лв., произтичащи от подадени декларации - образец № 6; Разпореждане за присъединяване с изх. № 0200022-105-0054162/24.02.2020 г. на публични вземания, произтичащи от подадени декларации - образец № 6 и наказателно постановление, издадено от 13.06.2018 г., в общ размер на 5424,46 лв.; Разпореждане за присъединяване с изх. № 0200022-105-0137037/24.04.2020 г., на публични вземания, произтичащи от подадени декларации - образец № 6 в общ размер на 978,66 лв.; Разпореждане за присъединяване с изх. № 0200022-105- 0210802/02.06.2020 г., на публични вземания, произтичащи от подадени декларации - образец № 6 по образуваното изпълнително дело на дружеството- жалбоподател, в общ размер на 448,39 лв.; Разпореждане за присъединяване с изх. № 0200022-105-0255940/24.07.2020 г., с на публични вземания в общ размер на 899,35 лв., произтичащи от подадени декларации - образец № 6 ; Разпореждане за присъединяване с изх. № 0200022-105- 0300122/04.09.2020 г. на публични вземания, произтичащи от подадени декларации - образец № 6, в общ размер на 449,52 лв. ; Разпореждане за присъединяване с изх. № 0200022-105- 0340787/14.10.2020 г., на публични вземания в общ размер на 1155,83 лв., произтичащи от подадени декларации - образец № 6. Разпореждане за присъединяване с изх. № 0200022-105-0377342/12.11.2020 г. на публични вземания в общ размер на 745,87 лв., произтичащи от подадена декларация - образец № 6 ; Разпореждане за присъединяване с изх. № 0200022-105-0414046/11.12.2020 г., на публични вземания в общ размер на 610,03 лв., произтичащи от подадена декларация –образец № 6 ; Разпореждане за присъединяване с изх. № C210022-105- 0022936/29.01.-2021 г., на публични вземания в общ размер на 576,73 лв., произтичащи от подадена декларация - образец № 6.; Разпореждане за присъединяване с изх. № C210022-105-0036460/10.02.2021 г. на публични вземания в общ размер на 574,34 лв., произтичащи от подадена декларация - образец № 6.; Разпореждане за присъединяване с изх. № C210022-105- 0070588/16.03.2021 г., на публични вземания в общ размер на 574,81 лв., произтичащи от подадена декларация - образец № 6.; Разпореждане за присъединяване с изх. № C210022-105- 0140877/20.05.2021 г., на публични вземания, произтичащи от подадени декларации - образец № 6, в общ размер на 1358,75 лв.; Разпореждане за присъединяване с изх. № 0210022-105-0195458/21.06.2021 г на публични вземания в общ размер на 609,56 лв., произтичащи от подадена декларация - образец № 6. Разпореждане за присъединяване с изх. № 0210022-105-0266174/06.08.2021 г., на публични вземания в общ размер на 613,67 лв., произтичащи от подадена декларация - образец № 6. ; Разпореждане за присъединяване с изх. № C210022-105- 0269462/12.08.2021 г., на публични вземания в общ размер на 610,04 лв., произтичащи от подадена декларация - образец № 6.; Разпореждане за присъединяване с изх. № 0210022-105-0353098/15.10.2021 г. на публични вземания в общ размер на 1225,09 лв., произтичащи от подадени декларации - образец № 6. ; Разпореждане за присъединяване с изх. № 0220022-105-0053462/18.02.2022 г., на публични вземания в общ размер на 2470,54 лв., произтичащи от подадени декларации - образец № 6.; Разпореждане за присъединяване с изх. № 0220022-105- 0269196/18.07.2022 г., на публични вземания в общ размер на 4008,78 лв., произтичащи от подадени декларации – образец № 6 и от издадени от Национална

агенция за приходите наказателни постановления.

Издадено е Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №0220022- 022-0060551/08.09.2022 г., с което е предприета обезпечителна мярка заповед върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити, както и вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касети и суми, предоставени за доверително управление или върху налични и постъпващи суми по платежни сметки, открити в „ПИБ“ АД в общ размер на 37 535,77 лева.

Издадено е и Запорно съобщение с изх. №С220022-003-0051211/08.09.2022 г., с което е наложен заповед върху откритата банкова сметка на дружеството-жалбоподател в „Първа инвестиционна банка“ АД в общ размер на 37 535,77 лв. към дата 08.09.2022 г. Постъпил е отговор от страна на „Първа инвестиционна банка“ АД, с което Национална агенция за приходите е уведомена, че откритата банкова сметка на „Милкистар“ ЕООД е блокирана, към момента на предприемане на мярката няма наличности по нея, както и че има предходно наложени запори.

Издадени са и последващи разпореждания за присъединяване на суми по изпълнителното дело.

Подадено е Възражение с вх. №С250022-000-0467765/05.08'.2025 г. от „Милкистар“ ЕООД, с което на основание чл. 171 от ДОПК се иска погасяване на публични вземания в общ размер на 5574,46 лв., произтичащи от подадени декларации - образец №6 за период от месец август 2015 г. до месец януари 2018 г.

На 07.08.2025 г. е издадено Разпореждане с изх. №С250022-137-0004429/07.08.2025 г., с което по изпълнително дело №180493599/2018 е отказано прекратяването поради изтекла погасителна давност на публични вземания в общ размер на 5207,10 лв за периода от 01.09.2015 г. до 31.01.2018г. /вкл./.

Срещу разпореждането е подадена жалба от „Милкистар“ ЕООД, която с Решение № ПИ-297/05.09.2025 г. на директора на ТД на НАП С. град е оставена без уважение. Именно цитираното решение е предмет на оспорване в настоящото съдебно производство.

По делото е приета административната преписка, както и представени от жалбоподателя писмени доказателства – решение № 1489/01.12.2025 г. на Директора на Д“ОДОП“ С..

Административен Съд С. - град, III-то отделение, 61 състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е било съобщено на жалбоподателя чрез връчването му по електронен път на 11.09.2025 г. по /лист 44 от делото/ Жалбата е подадена до АССГ също на 18.09.2025 г. т.е. в рамките на 7-дневния преклузивен срок по чл. 268, ал. 1 от ДОПК. Съдът е сезиран от надлежна страна, срещу акт, с който се засягат нейни законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Решението на Директора на ТД на НАП С. в случая е издадено в рамките на законоустановената компетентност на органа по място, по материя и по степен. Съгласно чл. 266, ал. 1 от ДОПК, Директорът на ТД на НАП С., като компетентна териториална дирекция, в съответствие с правомощията си се е произнесъл с решение по оспорените пред него Разпореждания. С оглед изложеното обжалваното решение представлява валиден административен акт.

Разпореждането, потвърдено с оспореното решение, също е издадено от компетентен орган – публичен изпълнител в ТД на НАП С. по образувано изпълнително производство.

Административният акт е издаден в законоустановената писмена форма, съдържа изискуемите реквизити и формално съдържа фактически и правни основания.

В хода на проведеното административно производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които са

самостоятелно основание за отмяна на оспореното решение.

Обжалваните актове са постановени и в съответствие с материалния закон.

По делото няма спор, че по отношение на жалбоподателя има образувано изпълнително дело за събиране на установени публични вземания.

Въз основа на събраните доказателства съдът констатира, че публичните задължения на „Милкистар“ ЕООД за периода от месец август 2015 г. до месец януари 2018 г. /вкл./ произтичат от подадени общо 32 броя декларации образец 6 за държавно обществено осигуряване, за здравно осигуряване, за универсален пенсионен фонд и за данък върху доходите от трудови и приравнените на тях правоотношения. Декларациите, са изчерпателно посочени по номер и дата на подаване, както и срокът им за доброволно изпълнение на стр.11 –стр.15 от решението на директора на ТД на НАП С. град.

За публичните задължения със срок на доброволно изпълнение през 2015 г., давностният срок започва да тече от 01.01.2016 г. и изтича на 01.01.2021 г. ако в срока по чл. 171, ал. 1 от ДОПК не са предприети действия по спиране или прекъсване на давността.

По отношение на задълженията със срок на доброволно изпълнение през 2016 г., давностният срок започва да тече от 01.01.2017 г. и изтича на 01.01.2022 г., ако в срока по чл. 171, ал. 1 от ДОПК не са предприети действия по спиране или прекъсване на давността

Спрямо задълженията със срок на доброволно изпълнение през 2017 г., давностният срок започва да тече от 01.01.2018 г. и изтича на 01.01.2023 г., ако в срока по чл. 171, ал. 1 от ДОПК не са предприети действия по спиране или прекъсване на давността.

За задълженията със срок на доброволно изпълнение през 2018 г., давностният срок започва да тече от 01.01.2019 г. и изтича на 01.01.2024 г. ако в срока по чл. 171-, ал. 1 от ДОПК не са предприети действия по спиране или прекъсване на давността.

В конкретния случай на 23.03.2018 г. е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С180022-022-0017554/23.03.2018 г., с което е наложена обезпечителна мярка заповор върху налични и постъпващи суми по банкова сметка, открита в „Първа инвестиционна банка“ АД, с което е налице ефективно наложена обезпечителна мярка по смисъла на чл. 202, ал. 1 от ДОПК. За издаденото Запорно съобщение с №0180022-146- 0002963/23.03.2018 г. липсват данни по преписката за датата, на която същото е връчено на „Първа инвестиционна банка“ АД. Налице е обаче отговор на заповорното съобщение с изх. №1/3-28375/28.03.2018 г., с което НАП е уведомена, че обезпечителната мярка заповор е ефективно наложена и сметките на дружеството-жалбоподател са блокирани.

На 25.02.2019г. е издадено Постановление за налагане на обезпечителна мярка с изх.№ С190022-022-0011820/25.02.2019 г., с което е наложен заповор по отношение на лек автомобил L. R. с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на жалбоподателя.За наложения заповор е приложено писмо от Началника на Отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с което са уведомили публичния изпълнител за наложения заповор, считано от 06.03.2019 г.

На 08.09.2022 г. е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №0220022-022- 0060551/08.09.2022 г., с което е наложена обезпечителна мярка заповор на банкови сметки на дружеството, находящи се в „Първа инвестиционна банка“ АД. Издадено е и Запорно съобщение с изх. №0220022-003-0051211/08.09.2022 г. до „Първа инвестиционна банка“ АД, която с писмо от 09.09.2022 г. с изх. №1/3-73387, е уведомила публичния изпълнител за наложената обезпечителна мярка спрямо дружеството. Също така на 15.12.2023 г. с изх. №0230022-022-0093657/15.12.2023 г. е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки - заповор на банкови сметки в „Юробанк България“ АД. Обезпечителни мерки са предприети и на дата 28.03.2025 г. с изпратени заповорни съобщения до „Айкарт“ АД, „Първа инвестиционна банка“ АД

и „Юробанк България“ АД. Същите са връчени на техните адресати и са произвели действие, с изключение на мярката, предприета спрямо платежни сметки, открити в „Айкарт“ АД, тъй като „Милкистар“ ЕООД не е клиент на дружеството за електронни пари.

Жалбоподателят излага аргументи, че към датата на внасяне на искането до публичен изпълнител при ТД на НАП С. е налице изтекла погасителна давност по отношение на задълженията, произлизащи от визираните декларации обр. 6 за периода от месец август 2015 г. до месец януари 2018 г. /вкл./. Поддържа, че налагането на заповест с постановление на публичен изпълнител след образуване на изпълнителното дело винаги има характер на действие по принудително изпълнение, което от своя страна води до прекъсване на давността по смисъла на чл. 172, ал. 2 от ДОПК, а не спиране както е приел органа.

Съгласно чл. 171, ал. 1 от ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Според ал. 2 на същата разпоредба с изтичането на давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено, или изпълнението е спряно по искане на длъжника. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ДОПК давността спира: т. 1 - когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; т. 2 - когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; т. 3 - когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; т. 4 - когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; т. 5 - с налагането на обезпечителни мерки; т. 6 - когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение.

Законосъобразни и обосновани са доводите на органите по приходите, че в рамките на петгодишния давностен срок е налице спиране на давността.

Основният правен спор касае дали с налагането на обезпечителните мерки - заповест върху банкови сметки, давността е била спряна или прекъсната по смисъла на чл. 172, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК, както и дали ако длъжникът не е бил уведомен за тяхното налагане същите са породили съответните правни последици.

Приетите по делото писмени доказателства подкрепят извода, че в установения от чл. 171, ал. 1 ДОПК срок са издадени цитираните Постановления за налагане на обезпечителни мерки. Налагането на обезпечения, чрез издаването на постановления за налагане на обезпечителни мерки и съответно извършване на действията по тяхното фактическо налагане са обстоятелства, визирани в чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК и в този случай те водят до спиране на давността. Така също, с оглед твърденията в жалбата и писмените бележки, че с наложените обезпечителни мерки се прекъсва давността, следва да се посочи, че съдебната практика на ВАС също приема, че с налагане на обезпечения по повод на постановление за налагане на обезпечителни мерки по чл. 195 ДОПК се спира давността /в този смисъл вж. Решение № 11606 от 03.10.2017 г. по административно дело № 1719/2017 г., Първо отделение на ВАС/. Следователно в хипотезата на наложени

обезпечителни мерки давността е спряла, тъй като законът ясно разграничава времево и от гледна точка на различните актове и действия, налагането на обезпечението и неговата реализация, която вече е изпълнително действие. Издаването на ПНОМ и налагането на заповест или възбрана /чрез вписване и др. действия по фактическото налагане на заповест и възбраната/ водят до спиране на давността на основание чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК

Действията по връчването на издадено ПНОМ нямат отношение към спирането на давността – тя спира след ефективното фактическо налагане на обезпечителната мярка. Връчването на акта на длъжника има значение само с оглед предприемането от негова страна на действия по защита, посредством обжалване на акта или отправяне на искане за замяна на обезпечения /чл. 199 от ДОПК/. По принцип обезпечението следва да се наложи /да се предприемат действия по налагането му/, преди да се уведоми длъжника, в противен случай обезпечителната мярка няма да може да изпълни своето предназначение – да попречи на последния да се разпорежда с предмета на обезпечението.

В тази насока са и мотивите на Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021 г. на Върховния административен съд (Общо събрание на съдиите на Първа и Втора колегия на ВАС). В тълкувателното решение се приема, че изпълнителното производство е съвкупност от правни и фактически действия. То може да бъде разделено на два стадия: а) предварителен, в който се образува изпълнителното дело и на длъжника се изпраща съобщение за доброволно изпълнение и б) същински, в който се предприемат конкретни действия по принудително изпълнение чрез изпълнителните способности по чл. 215, ал. 1, т. 1 – 3 ДОПК. В решението е прието, че "прекъсването на давността по смисъла на чл. 172, ал. 2 ДОПК е относимо към втория стадий – предприемане на действия по принудително изпълнение". В мотивите е посочено още, че всяко действие, с което давността се прекъсва, трябва да е доведено предварително до знанието на длъжника. То трябва да е доведено до неговото знание, за да има възможност длъжникът да се позове на предвидената в закона погасителна давност, като от тази гледна точка погасителната давност е средство за защита на длъжника. Не може да бъде прекъсната давността, без длъжникът реално да е узнал за това.

По отношение на съобщението за доброволно изпълнение по чл. 221, ал. 1 ДОПК в тълкувателното решение се приема, че принудителното изпълнение, при липса на обезпечителни мерки, започва чрез налагане на заповест или вписване на възбрана. Това са изрично посочените принудителни действия, които може да предприеме публичният изпълнител, но сред тях не е изпращането на съобщение. (вж. мотивите на Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021 г. на ВАС).

В разпоредбите на чл. 172, ал. 3 от ДОПК се визира, че след прекъсването на давността, започва да тече нова давност, но липсва изрична разпоредба за определяне на периода на спиране на давността, когато такова настъпи по силата на закона. Правилата на логиката и тълкуването на общите правни принципи сочат, че когато наличието на един факт поражда определени правни последици, с прекратяване съществуването на този факт, неговите правни последици следва да преустановят действието си. Пренесено на плоскостта на изследвания проблем, изводът ще бъде, че преустановяването на спирането на давността /продължаването на нейния срок/ ще започне от отпадане на обстоятелствата, които са довели до спирането. В конкретния случай това ще бъде

отмяната на наложените обезпечителни мерки на някое от основанията, посочени в закона - отмяна от решаващ орган или съд, както и от органа, които ги е наложил. При липсата на тези обстоятелства давността ще бъде спряна дотогава, докато изтече давностния срок, визиран в чл. 171, ал. 2 от ДОПК /10 години, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение/. (В този смисъл виж Решение № 41806 от 14.12.2025 г. на Адм. съд - С. по адм. д. № 2759/2025 г.; Решение № 40050 от 1.12.2025 г. на Адм. съд - С. по адм. д. № 9074/2025 г. Решение № 8087 от 26.09.2025 г. на АдмС - Б. по адм. д. № 957/2025 г. Решение № 1725 от 28.05.2025 г. на Адм. съд - В. Т. по адм. д. № 157/2025 г.)

Предвид всичко изложено, съдът приема, че правилно административния орган прилагайки правилото на чл. 171, ал. 1 ДОПК е изложил извод, че за възникналите публични задължения по декларация образец 6 за периода от месец август 2015 г. до месец януари 2018 г. давността не е изтекла, тъй като с наложените ПНОМ от 23.03.2018г., от 08.09.2022 г. и от 15.12.2023 г. давностният срок на изчерпателно посочените публични задължения е спрян преди изтичането му.

В конкретния случай по делото не са представени доказателства и не се твърди, че след налагането на обезпечителните мерки са предприемани други действия от публичния изпълнител или от длъжника, които да са довели до отпадане на основанието за спиране на давността, поради което и давността ще бъде спряна дотогава, докато изтече абсолютна давност визирана в чл. 171, ал. 2 от ДОПК .

По изложените съображения настоящият съд, намира, че жалбата е неоснователна и недоказана и следва да бъде оставена без уважение със законните последици от това.

С оглед изхода на спора и заявената претенция, на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 102,26 евро равностойни на 200 лева.

Водим от горните съображения и на основание чл. 268, вр.чл. 161, ал. 1 ДОПК, Административен съд – София град,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Милкистар“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Ю. Д. Ч. със седалище и адрес на управление – [населено място], кв. Б., [улица] срещу Решение № ПИ-297/05.09.2025 г. на директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалба вх.№ Ж-22-1042/26.08.2025 г. на „Милкистар“ ЕООД срещу Разпореждане № С 250022-137-0004429/07.08.2025 г. за отказ от прекратяване събирането на публични задължения, поради изтекла давност, издадено от А. Д. – публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С., като неоснователна.

ОСЪЖДА „Милкистар“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Ю. Д. Ч. със седалище и адрес на управление – [населено място], кв. Б., [улица], да заплати на Териториална дирекция на НАП – С. сумата от 102,26 евро/сто и две евро и 0,26 / равностойни на 200 (двеста) лева, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК.

Съдия: